

УДК 351:773

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2023.2.39>**Р. В. Шевчук**

кандидат медичних наук, докторант кафедри публічного адміністрування,
Міжрегіональна Академія управління персоналом
<https://orcid.org/0000-0002-9716-2561>

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ ЧЕРЕЗ МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Публічно-приватне партнерство (ППП) в галузі охорони здоров'я в європейських країнах використовується для поєднання зусиль уряду та приватного сектору з метою забезпечення ефективної та доступної медичної допомоги населенню. Цей підхід може включати різні механізми і моделі співпраці, залежно від конкретних умов та потреб країни.

Один із поширених механізмів PPP в охороні здоров'я – це укладання договорів з приватними медичними провайдерами для надання послуг населенню. Уряд може фінансувати ці послуги або сплачувати певну частину вартості, забезпечуючи доступ до медичної допомоги для людей, які не мають можливості отримати її в державних медичних закладах. Ще одним підходом є участь приватних інвесторів у будівництві та утриманні медичних закладів, таких як лікарні або поліклініки. Уряд може надати певні пільги чи фінансову підтримку інвесторам, щоб сприяти розвитку і покращенню інфраструктури охорони здоров'я. може охоплювати інноваційні проєкти, де приватні компанії та університети співпрацюють з урядовими організаціями для розробки нових методів лікування, лікарських препаратів або медичних технологій. Це сприяє прискоренню наукових досліджень та розвитку сучасних засобів діагностики та лікування.

Уряди також можуть залучати приватний сектор до управління державними медичними закладами, дозволяючи приватним компаніям вести їх операційну діяльність. Цей підхід спрямований на поліпшення управління та ефективності медичних установ шляхом використання комерційного досвіду та експертизи.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, якість медичних послуг Європейського Союзу, охорона здоров'я, медична інфраструктура, правова база.

Постановка проблеми. Моделі PPP в галузі охорони здоров'я можуть суттєво відрізнятися в різних країнах Європи. Підходи до регулювання, фінансування та організації систем охорони здоров'я різняться залежно від соціально-економічних умов, політичного контексту та потреб населення.

Загалом, публічно-приватне партнерство в галузі охорони здоров'я в європейських країнах використовується для поєднання ресурсів та знань урядових та приватних суб'єктів з метою поліпшення доступу до якісної медичної допомоги та розвитку системи охорони здоров'я.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти проблеми державно-приватного партнерства як меха-

нізму підвищення якості медичних послуг в європейських країнах досліджували такі науковці, як: Ю. Кір'якова, О. Самойленко, С. Гнатюк, І. Бондаренко та інші.

Мета статті – детермінувати можливості використання державно-приватного партнерства, як механізму підвищення якості медичних послуг в країнах Європейського Союзу

Виклад основного матеріалу дослідження. Наведені приклади деяких конкретних механізмів публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в деяких європейських країнах:

– *Велика Британія:* У Великій Британії існує модель Національної служби охорони здоров'я (National Health Service, NHS), яка поєднує публічний та приватний сектори. У рамках NHS пацієнти мають доступ до безкоштовної медичної

допомоги, наданої державними медичними закладами. Проте, NHS також укладає договори з приватними медичними провайдерами для надання додаткових послуг, які можуть бути доступні за плату;

– *Німеччина*: У Німеччині система охорони здоров'я є мішаною, де публічні та приватні страхові компанії співіснують. Всі громадяни мають обов'язкове медичне страхування, яке фінансується як державними внесками, так і внесками від приватних страхових компаній. Ця модель сприяє конкуренції між страховими компаніями та наданню якісних послуг;

– *Швейцарія*: У Швейцарії існує система обов'язкового медичного страхування, де громадяни мають можливість вибрати приватних страхових компаній. Уряд надає субсидії низькодоходним громадянам для оплати страховки. Приватні страхові компанії співпрацюють з державними медичними закладами для надання послуг;

– *Нідерланди*: У Нідерландах система охорони здоров'я базується на моделі загального страхування. Всі громадяни мають обов'язкове страхування, яке надається приватними страховими компаніями. Уряд контролює систему та регулює стандарти надання медичних послуг;

– *Іспанія*: У Іспанії існує система універсального забезпечення охорони здоров'я, де публічні та приватні заклади працюють паралельно. Державна система надає безкоштовні послуги громадянам, а приватні медичні страховки дозволяють отримувати додаткові послуги або скорочувати черги до лікарів;

– *Франція*: У Франції існує система загального медичного страхування, де пацієнти мають можливість обрати свого лікаря та медичний заклад. Багато медичних закладів є приватними, але отримують фінансування від держави. Пацієнти мають право на повернення витрат, але приватні страховки також можуть допомагати в оплаті;

– *Швеція*: У Швеції модель ППП в охороні здоров'я базується на співпраці державних та приватних провайдерів. Державні заклади надають безкоштовні послуги, а приватні клініки діють як доповнення, пропонуючи швидші терміни прийому та більший комфорт.

Варто відзначити, що кожна країна має свої особливості, що враховуються при визначенні механізмів ППП залежно від потреб населення, фінансових можливостей та політичного контексту. Правильне балансування інтересів публічного та приватного секторів може допомогти покращити доступ до якісної медичної допомоги для всього населення.

Слід дати, що ці приклади ілюструють різні моделі публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в європейських країнах. Кожна з цих моделей має свої переваги та виклики, і вона відповідає унікальним потребам та контексту країни, в якій вона застосовується. Далі принагідно, звернути увагу на рис. 1. в якому наведено переваги ППП в охороні здоров'я.

Слід також розглянути виклики, пов'язані з ППП в охороні здоров'я, які представлені на рис. 2.

Враховуючи ці переваги та виклики, країни впроваджують різні моделі ППП, щоб забезпечити ефективну та доступну медичну допомогу своїм громадянам.

У більшості європейських країн система охорони здоров'я фінансується переважно з державного бюджету та соціальних страхувань. Держава забезпечує базовий пакет медичних послуг для населення. Приватний сектор може бути фінансово залучений через медичне страхування або оплату за додаткові послуги. Україна також має публічну систему охорони здоров'я, де фінансування забезпечується з державного бюджету та обов'язкового медичного страхування.

Далі розглянемо, що в багатьох європейських країнах, де використовуються моделі ППП, населення має загальний доступ до базових медичних послуг через державні заклади. Приватний сектор додає додаткові можливості, такі як швидші терміни прийому, комфортніші умови та розширені послуги. Україна також забезпечує базовий пакет медичних послуг через державні заклади, але доступ до них може бути обмеженим через недостатній фінансовий ресурс та інфраструктурні проблеми.

У європейських країнах, де використовуються моделі ППП, існують механізми регулювання та контролю якості медичних

Рис. 1. Переваги ППП в охороні здоров'я

Рис. 2. Виклики, пов'язані з публічно приватним партнерством в охороні здоров'я

послуг. Держава встановлює стандарти та норми, а також надає ліцензії приватним провайдерам. Україна також має органи регулювання, але існує потреба у посиленні контролю якості та дотримання стандартів у всіх секторах охорони здоров'я.

Крім цього, в Європі, незалежно від моделі ППП, можуть існувати певні нерівності в

доступі до медичних послуг, особливо для менш заможних верств населення. Приватний сектор може бути доступним лише для тих, хто може собі дозволити додаткові витрати. Україна також стикається з проблемою нерівності в доступі до медичної допомоги через фінансові обмеження та недостатню розвиненість сектору охорони здоров'я.

Необхідно також розглянути, що в деяких європейських країнах, особливо тих, де існує активна роль приватного сектору, спостерігається більша швидкість впровадження нових технологій та інновацій в галузі охорони здоров'я. Приватні компанії можуть мати більшу гнучкість і фінансові ресурси для впровадження нових методів лікування. Україна, з свого боку, також залучається до інновацій, але проблемами можуть бути обмежені фінансові ресурси та недостатня координація між публічним та приватним секторами [3].

Крім цього у багатьох європейських країнах, приватний сектор в галузі охорони здоров'я має значний вплив і виконує важливу роль у забезпеченні медичних послуг. В деяких випадках, приватні клініки та страхові компанії можуть надавати більш широкий спектр послуг та більшу зручність для пацієнтів. Україна також спостерігає зростання ролі приватного сектору в охороні здоров'я, але потрібні якісні регуляторні механізми та ефективна співпраця з публічним сектором.

Можна додати, що у багатьох європейських країнах, де моделі ППП застосовуються в охороні здоров'я, виникають питання щодо вартості та ефективності системи. Приватний сектор може бути пов'язаний з високими витратами на медичні послуги, що може створювати фінансовий тиск на пацієнтів. Україна також стикається з проблемами вартості та ефективності системи охорони здоров'я, але є потенціал для поліпшення через розумне регулювання та управління ресурсами.

У кожній країні контекст, історія та унікальні виклики визначають механізми ППП в охороні здоров'я. У порівнянні з Європою, Україна має свої особливості та потребує системних змін для поліпшення доступу до якісної медичної допомоги та підвищення ефективності системи.

Доречно наголосити, що у багатьох європейських країнах, які використовують моделі ППП, існують розвинуті медичні заклади з сучасною інфраструктурою та обладнанням. Приватні партнери можуть вносити інвестиції у розвиток та модернізацію закладів охорони здоров'я. Україна також потребує роз-

витку своєї медичної інфраструктури та покращення наявного обладнання, що може бути досягнуто через співпрацю з приватним сектором [6].

Слід звернути увагу, що в багатьох європейських країнах, ППП можуть сприяти впровадженню сучасних інформаційних технологій та цифрових інструментів в охороні здоров'я. Це може покращити обмін медичною інформацією, електронну медичну документацію та доступ пацієнтів до своїх медичних даних. Україна також працює над розвитком цифрових технологій у сфері охорони здоров'я, але є потреба у подальшій цифровізації та стандартизації системи.

Слід визначити, що використання моделей ППП в охороні здоров'я може залежати від наявності достатнього кадрового потенціалу, включаючи медичних працівників та кваліфікований персонал. Україна має значний потенціал у сфері медичної освіти та кадрового забезпечення, проте існує потреба у поліпшенні умов роботи та стимулюванні молодих фахівців, щоб зменшити міграцію кадрів.

Результати порівняння механізмів ППП в охороні здоров'я між європейськими країнами та Україною вказують на важливі аспекти, що потребують уваги для покращення системи охорони здоров'я. Україна може взяти на увагу кращі практики та досвід країн Європи, адаптувати їх до свого контексту та розвивати ефективні механізми ППП, спрямовані на покращення доступу до якісної медичної допомоги для всього населення.

Європейські країни, що успішно використовують ППП, мають детально розроблені регуляторні механізми та політичну стратегію, яка забезпечує ефективну координацію між публічним та приватним секторами. В Україні необхідно розробити чіткі правила та стандарти, що регулюють взаємодію між секторами, а також механізми контролю та оцінки якості медичних послуг.

В Європі існують різні моделі фінансування охорони здоров'я, включаючи загальний доступ до медичних послуг, соціальне страхування та комбіновані системи. Україна також має потенціал для реформування фінансової системи

охорони здоров'я, зокрема розвитку обов'язкового медичного страхування та ефективного використання фінансових ресурсів [7].

Ефективне ППП потребує активного залучення громадськості у прийнятті рішень та контролі за охороною здоров'я. В Україні необхідно розвивати механізми партнерства з громадськістю, забезпечувати прозорість та відкритість в процесі прийняття рішень, а також забезпечувати активну участь громадських організацій та пацієнтських груп.

Крім цього, Європейські країни акцентують увагу на забезпеченні якості та безпеки медичних послуг у рамках ППП. В Україні необхідно впроваджувати механізми контролю якості та сертифікації медичних закладів, а також розробляти стандарти та протоколи надання медичної допомоги.

Розглядаючи ці аспекти, Україна може використати досвід Європи та адаптувати його до власних потреб і особливостей. ППП в галузі охорони здоров'я може стати інструментом для покращення доступу до якісної медичної допомоги, забезпечення ефективного використання ресурсів та модернізації системи охорони здоров'я в Україні.

Подальший розвиток механізмів публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в Україні може бути досягнутий за допомогою таких кроків:

– *розробка стратегії*: Україна повинна розробити стратегію розвитку охорони здоров'я, в якій будуть визначені мета, завдання, принципи та стратегічні пріоритети для впровадження ППП. Ця стратегія повинна враховувати специфіку української системи охорони здоров'я та потреби населення;

– *регулююча політика*: Уряд України повинен встановити чіткі правила та політику, що регулюють взаємодію публічного та приватного секторів в охороні здоров'я. Це включає встановлення стандартів якості, контроль за фінансовими аспектами, механізми контролю та звітності;

– *фінансування*: Важливим аспектом є розробка ефективної фінансової моделі, яка враховуватиме ресурси як публічного, так і приватного секторів. Це може вклю-

чати обов'язкове медичне страхування, публічне фінансування та інші джерела фінансування, які забезпечать доступність та якість медичних послуг;

– *підвищення якості та ефективності*: Україна повинна акцентувати увагу на підвищенні якості та ефективності медичних послуг шляхом розвитку системи контролю якості, впровадження медичних стандартів та протоколів, а також залучення механізмів оцінки та вдосконалення;

– *залучення громадськості*: Важливо залучити громадськість, пацієнтські організації та експертне середовище до процесу прийняття рішень та моніторингу роботи системи охорони здоров'я. Це сприятиме прозорості, відповідальності та покращенню якості послуг [10].

Поступове впровадження ефективних механізмів ППП може допомогти покращити доступ до якісної медичної допомоги, забезпечити більш ефективне використання ресурсів та сприяти розвитку охорони здоров'я в Україні.

Слід також розглянути залучення публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я може мати кілька потенційних переваг для України:

– *забезпечення додаткових інвестицій*: При впровадженні ППП в охорону здоров'я, приватний сектор може внести значний вклад у фінансування та розвиток медичної інфраструктури. Це може допомогти покращити стан обладнання, лікарських закладів та доступність сучасних медичних технологій;

– *збільшення доступності медичних послуг*: ППП може сприяти зменшенню черг та забезпеченню швидшого доступу до медичних послуг. Приватний сектор може доповнювати публічну систему, забезпечуючи додаткові можливості для отримання медичної допомоги;

– *підвищення ефективності та якості*: Залучення приватного сектору може сприяти впровадженню ефективних управлінських практик та інновацій у систему охорони здоров'я. Це може включати впровадження електронної медичної документації, використання телемедицини та інших технологій, що поліпшують якість та ефективність надання медичної допомоги;

– розширення послуг та інновацій: Приватний сектор може принести нові послуги та інновації в систему охорони здоров'я, що розширить спектр медичних послуг, доступних для населення. Це може включати розвиток спеціалізованих клінік, впровадження нових методів діагностики та лікування, а також розвиток медичного туризму [1].

Далі слід розглянути впровадження ППП також пов'язано з певними викликами та ризиками, які потрібно враховувати. Для успішного впровадження ППП потрібна чітка регулююча рамка, яка визначає правила та стандарти взаємодії публічного та приватного секторів. Недостатнє регулювання може призвести до нерівного доступу до медичних послуг та недостатньої якості надання медичної допомоги.

Крім цього, впровадження ППП може призвести до нерівності в доступі до медичних послуг. Приватні заклади можуть бути доступні лише для тих, хто має фінансову можливість, тоді як публічна система має бути гарантом доступності медичної допомоги для всього населення.

Необхідно забезпечити ефективний контроль якості надання медичної допомоги в рамках ППП та встановити механізми відповідальності за недобросовісну діяльність приватних закладів. При впровадженні ППП важливо не підірвати суспільний сектор охорони здоров'я та зберегти його роль у забезпеченні універсального доступу та соціальної справедливості.

Враховуючи ці фактори, Україна повинна уважно розглянути можливості впровадження ППП в охороні здоров'я, забезпечуючи баланс між публічним та приватним секторами та забезпечуючи доступність, якість та ефективність медичних послуг для всього населення [12, с.9].

Доречно порівняти механізми публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я між кількома європейськими країнами та зробити аналіз:

1. Німеччина:

– модель соціального медичного страхування, де публічні та приватні страхові компанії конкурують;

– публічний сектор відповідає за основний пакет послуг, а приватні стра-

хові компанії надають додаткові пакети та покращення;

– забезпечується широкий доступ до медичної допомоги, а приватний сектор надає додаткові послуги та більш швидкий доступ.

2. Велика Британія:

– система охорони здоров'я (NHS) з публічним сектором як основним постачальником послуг;

– використовується ППП для покращення доступу до послуг та надання додаткових медичних послуг;

– партнерства з приватними клініками та залучення приватного капіталу для розвитку та модернізації медичної інфраструктури.

3. Нідерланди:

– система обов'язкового приватного медичного страхування;

– публічний сектор виступає регулятором та гарантом якості та доступності послуг.

– приватні страхові компанії надають додаткові пакети страхування для швидшого доступу та більшого вибору.

Необхідно також розглянути, що у всіх країнах ППП використовується для покращення доступу до медичних послуг та надання додаткових пакетів послуг. В Німеччині приватний сектор має більшу роль у системі охорони здоров'я, забезпечуючи додаткові пакети та покращення. В Великій Британії та Нідерландах публічний сектор залишається основним постачальником послуг, а ППП використовується для доповнення та покращення системи. Німеччина та Велика Британія мають ширший розмах ППП, включаючи партнерство з приватними клініками та залучення приватного капіталу. У Нідерландах приватне страхування має важливу роль, але публічний сектор виступає гарантом доступності та якості послуг. В Швеції існує децентралізована система охорони здоров'я, де регіони та комуни мають велику відповідальність у наданні медичних послуг. У цій моделі використовуються ППП для забезпечення різноманітних медичних послуг, залучаючи приватні клініки та лікарів. У системі охорони здоров'я Іспанії присутній елемент ППП через договори з приватними провайде-

рами медичних послуг. Це дозволяє забезпечити більшу доступність та скорочення черг на медичні послуги. В Франції приватний сектор також відіграє важливу роль у системі охорони здоров'я. ППП використовується для надання додаткових покращень та послуг, а також для розширення медичної інфраструктури [1, с. 139].

Зробивши порівняння, видно, що підходи до ППП в різних країнах можуть варіюватись, пристосовуючись до конкретних потреб та умов. Успішна реалізація ППП вимагає чіткої регулюючої рамки, забезпечення доступності та якості медичної допомоги, а також збереження ролі публічного сектору у забезпеченні соціальної справедливості. Україна може вивчити досвід цих країн та зробити належний аналіз, щоб забезпечити ефективне та стійке партнерство між публічним та приватним секторами в галузі охорони здоров'я.

Аналізуючи ці приклади, можна відзначити, що ППП в галузі охорони здоров'я в європейських країнах має різні форми та варіації, але має спільну мету – покращити доступність, якість та ефективність медичної допомоги. При цьому, необхідно уважно враховувати контекст кожної країни, потреби населення та забезпечувати регулюючу рамку, що гарантує справедливість, якість та контроль якості послуг [10, с.69].

Варто наголосити, що у порівнянні з Україною, яка також розглядає можливість впровадження ППП в галузі охорони здоров'я, важливо взяти до уваги унікальні особливості та потреби національної системи охорони здоров'я. Аналізуючи досвід європейських країн, Україна може зробити висновки та впровадити найбільш відповідні та ефективні підходи до ППП, забезпечуючи доступність, якість та стійкість медичної допомоги для населення.

Продовжуючи розглядати механізми публічно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в європейських країнах, можна сказати, що кожна країна має свою власну модель та підходи до використання ППП. В Німеччині приватні страхові компанії конкурують з публічним сектором, надаючи додаткові пакети та послуги. У Великій Британії та Нідерландах ППП використовується для покращення

доступу та розширення медичної інфраструктури. Швеція, Іспанія та Франція також використовують ППП для покращення доступності та якості медичної допомоги.

Порівнюючи ці різноманітні підходи до ППП в Європі, можна зрозуміти, що успішна реалізація таких партнерств вимагає чіткої регулюючої рамки, забезпечення якості та доступності послуг, а також збереження ролі публічного сектору у забезпеченні соціальної справедливості.

Зважаючи на цей аналіз, Україна може вивчити досвід Європи та впровадити найкращі практики ППП у галузі охорони здоров'я. Важливо врахувати унікальні потреби та контекст української системи охорони здоров'я, забезпечити ефективний контроль та регулювання, щоб забезпечити доступність та якість медичної допомоги для всього населення [6, с.140].

Висновки. Успішне впровадження ППП вимагає ефективного регулювання та контролю. Європейські країни мають встановлену регулюючу рамку, яка забезпечує якість та стандарти медичних послуг, а також захищає права пацієнтів. Україна повинна створити адекватну регуляторну базу для ППП, щоб забезпечити ефективність та доступність медичних послуг.

Варто наголосити, що у багатьох європейських країнах, приватний сектор грає активну роль у наданні медичних послуг, особливо в амбулаторних та додаткових пакетах. Україна може використовувати цей досвід, залучаючи приватний сектор у ППП, але з необхідним контролем та регулюванням.

Варто розглядати різноманітність та обсяги послуг, які можуть бути включені до ППП. В Європі, ППП застосовується як у загальній медицині, так і в спеціалізованих сферах, таких як онкологія, реабілітація та інші. Україна може визначити пріоритетні галузі для впровадження ППП, враховуючи потреби населення та існуючі ресурси.

При порівнянні з європейськими країнами, Україна ще має шлях пройти у використанні ППП в охороні здоров'я. Проте, вивчаючи європейський досвід та аналізуючи переваги та виклики, Україна може розробити свою власну модель

ППП, що враховує специфічні особливості та потреби національної системи охорони здоров'я.

Для успішного впровадження механізмів ППП в галузі охорони здоров'я в Україні, слід врахувати розроблення та прийняття відповідного законодавства, яке визначає правила, процедури та вимоги для ППП в охороні здоров'я. Це включає механізми регулювання, контролю якості та фінансування.

Також Україна повинна обрати надійних та досвідчених партнерів із приватного сектору, з якими можна побудувати взаємовигідні та довгострокові партнерства. Важливо врахувати їхній досвід у наданні медичних послуг та їхню здатність до інновацій. Ефективний контроль та моніторинг діяльності ППП проєктів є важливим для забезпечення якості та ефективності медичних послуг. Уряд України повинен розробити механізми контролю та звітності для забезпечення виконання умов партнерства.

Механізми ППП в галузі охорони здоров'я в європейських країнах мають свої переваги та виклики. Україна, оцінюючи європейський досвід та враховуючи власні потреби, може використовувати ці механізми для поліпшення системи охорони здоров'я в країні.

Список використаної літератури:

1. Бондаренко І. О. Розвиток державно-приватного партнерства в охороні здоров'я України. *Економіка та суспільство*. 2017р. С. 137-141.
2. Гнатюк С. Державно-приватне партнерство в охороні здоров'я: світовий досвід та перспективи застосування в Україні. *Медична галузь України*. 2016р. С. 58-61.
3. Гуцуляк І. Державно-приватне партнерство як механізм модернізації охорони здоров'я в Україні. *Економіка. Фінанси. Право*. 2017р. С. 17-21.
4. Добко М. М. Державно-приватне партнерство в охороні здоров'я: проблеми та перспективи розвитку в Україні. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2019р. С. 42-46.
5. Калиновська Т. В. Потенціал розвитку державно-приватного партнерства в охороні здоров'я України. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка*. 2018р. С. 67-73.
6. Кір'якова Ю. М. Державно-приватне партнерство: зарубіжний та вітчизняний досвід. *Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг*. 2016р. С. 139-148.
7. Крупська І. Ю. Державно-приватне партнерство у сфері охорони здоров'я як інструмент модернізації системи. *Економіка і підприємництво*. 2016р. С. 406-411.
8. Куліченко М. О. Стан та перспективи розвитку державно-приватного партнерства в Україні. *Економіка та управління підприємствами зовнішньоекономічної діяльності*. 2017р. С. 20-31.
9. Оксенюк О. І, Данильченко В. І. Розвиток державно-приватного партнерства в Україні. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*, 2018р. С. 85-92.
10. Рейтер М. В. Державно-приватне партнерство в охороні здоров'я: міжнародний досвід та перспективи реалізації в Україні. *Медична галузь України*. 2017р. С. 67-70.
11. Самойленко О. В. Державно-приватне партнерство як механізм модернізації охорони здоров'я України. *Публічне управління та адміністрування*. 2018р. С. 87-96.
12. Семенчук С. М. Державно-приватне партнерство в охороні здоров'я в Україні: досвід та перспективи. *Соціальна фармація: стан, проблеми та перспективи*. 2018р. С. 7-13.
13. Semenets-Orlova, I., Teslenko, V., Dakal, A., Zadorozhnyi, V., Marusina, O., & Klochko, A. (2021). Distance Learning Technologies and Innovations in Education for Sustainable Development. *Studies of Applied Economics*, 39(5).
14. Semenets-Orlova, I. (2015). Strategichne upravlinnja jak systemnyj zasib upravlinnja osvitnimy zminamy [Strategic management as a systemic tool for managing educational change]. *Theory and practice of public administration*, 3, 52-60.

Shevchuk R. Improving the quality of medical services in European countries through the public-private partnership mechanism

Public-private partnerships (PPPs) in the field of health care in European countries are used to combine the efforts of the government and the private sector in order to provide effective and affordable health care to the population. This approach can include various

---

mechanisms and models of cooperation, depending on the specific conditions and needs of the country.

One of the common PPPs mechanisms in health care is the conclusion of contracts with private medical providers for the provision of services to the population. The government can fund these services or pay a portion of the cost, ensuring access to health care for people who cannot afford it in public health facilities. Another approach is the participation of private investors in the construction and maintenance of medical facilities, such as hospitals or clinics. The government may provide certain benefits or financial support to investors to promote the development and improvement of healthcare infrastructure. can include innovation projects where private companies and universities collaborate with government organizations to develop new treatments, medicines or medical technologies. This contributes to the acceleration of scientific research and the development of modern means of diagnosis and treatment.

Governments can also involve the private sector in the management of public health facilities by allowing private companies to run their operations. This approach is aimed at improving the management and efficiency of medical institutions by using commercial experience and expertise.

Key words: *public-private partnership, quality of medical services of the European Union, health care, medical infrastructure, legal framework.*